

به دنبال طرح موضوع «تأثیر فضاهای آموزشی بر تربیت کودکان» و طراحی و ترکیب چیدمان آن‌ها با برنامه‌های تربیتی، اینک به پیشنهادی دیگر در این زمینه خواهیم پرداخت:

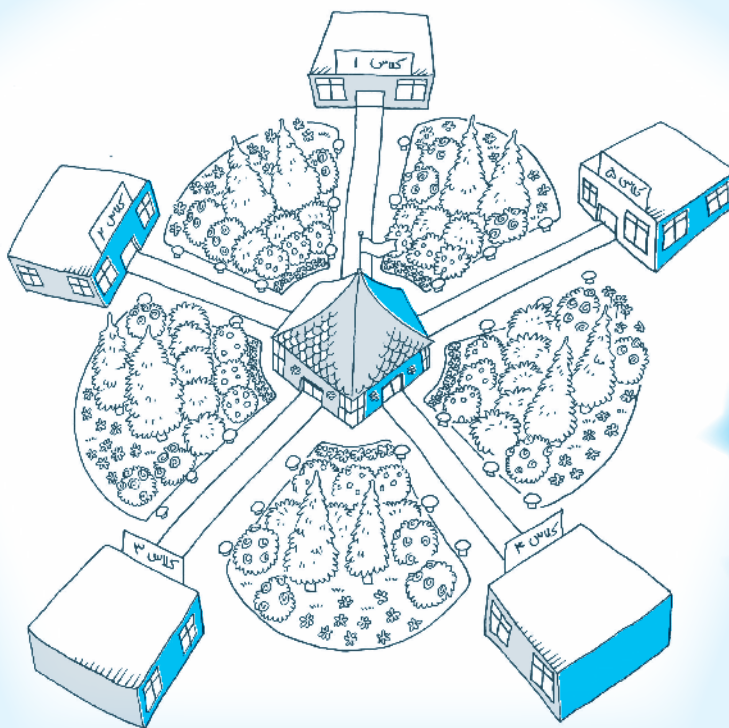
نیایش، از گرایش‌های متعالی و فطری انسان است و همچون سایر ابعاد فطرت بذری است که باید پرورش یابد و شکوفا شود. از سوی دیگر، کودکان پیش‌دبستانی هنوز به سن «تکلیف» (و به تعبیر شایسته‌تر، «تشریف» به معنای شرافت بار یافتن به پیشگاه الهی و بندگی حضرت حق) نرسیده‌اند و به کسب آمادگی برای ورود به این وادی در سال‌های بعد و سنین بالاتر می‌پردازند. از این‌رو، برنامه‌ریزی برای گام‌های مقدماتی در این زمینه ضروری است و تأکید می‌کنیم که در این جا هدف اصلی چیزی جز تمرین و انس و آموزش کودکان نیست.

در این طرح، مکان و فضایی که برای انس، آموزش و تمرین کودکان برای نماز و نیایش در نظر گرفته شده است، در میانه فضاهای کلاسی و محصور بین باغچه‌ها و فضای سبز و باطراوت مناسب با اقلیم - قرار دارد و راهروی ارتباطی بین هر کلاس و آن فضا مستقیم است. به‌طوری که نمازخانه، درهای متعدد دارد و ورود و خروج آسان و سریع کودکان را از آن ممکن می‌سازد. فضای یاد شده منحصر به هدف مزبور نیست و برنامه دیگری را نیز دنبال می‌کند و آن هم کتابخانه‌ای کودکانه است که با تجهیزات متناسب می‌تواند انس کودکان را با کتاب و کتاب‌خوانی فراهم سازد. بدون شک نما و طراحی داخلی آن باید جذاب، کودکانه و در عین حال ساده باشد.

نیایش‌فرشتگان

مرتضی طاهری

در افق دور دست

طرح کلی فضای مورد اشاره به این شکل است.

در برنامه‌های تمرینی کودکان، لازم نیست کودکان حتماً هنگام اذان ظهر در نمازخانه تشریف بیاورند؛ به‌ویژه آنکه معمولاً در ساعات مزبور نیز بچه‌ها در مدرسه حضور ندارند. بلکه در هر زمان و ساعتی که مدیر و مربیان صلاح بدانند و چه بهتر که در زمان‌های مناسبی و ایام الله (اعم از دینی و ملی) کودکان را به این فضای چند منظوره هدایت کنیم و شور و نشاط برنامه‌ها را با نیایش و نماز آموزشی و استفاده از کتاب‌ها و مجلات مصور و کودکانه همراه و حلاوت این حضور را در کام جان آنان ماندگار و تثبیت نماییم.